

IVAN GALAMBICA
O TOM, ČEHO JAN
ROZHODNĚ
NELITOVAL

O TOM, ČEHO JAN
ROZHODNĚ
NELITOVAL

Ivan Galambica

O TOM, ČEHO JAN ROZHODNĚ NELITOVAL

„Svléknout!“ přikázal Jan.

„Úplně?“ zeptala se nejistě Markéta. Ale ještě, nežli Jan odpověděl, začala se svlékat. Do té sklepní místnosti dopadalo jen chabé světlo. Okénkem téměř u stropu.

„A já?“ zeptal se nejistě milenec Markéty.

„Vy? Taky do naha! Úplně!“ rozkázal Jan. V místnosti bylo celkem pět lidí. Jan, Markéta, její milenec, její manžel a malé dítě. Sotva sedmileté. Syn. Dominik. Ležel nahý na stole, který vévodil celé místnosti.

„A co mám dělat já?“ zeptal se manžel Markéty. Jeho pohled nejistě klouzal od jednoho k druhému.

„Budete držet šaty!“ rozhodl Jan.

„Vy se nesvléknete?“ zeptala se Markéta po chvílce. Stála nahá. I její milenec byl nahý. Nejistě si křížil ruce na přirození. Jan odpověděl: „Já ne! Já budu oblečený,“ rozhodl.

Jeho pohled padl na nahé dítě na stole. Jeho zcela holé tělo, prosté jediného chloupku či vlásku, jako by svítilo do prostoru. Jeho pleš jako by odrážela chabé světlo. Malý Dominik nervózně pokukoval. Markéta, jeho matka, jej uchopila za ruku.

„Mami, nebude to bolet?“ zeptal se Dominik a Markéta pohlédla na Jana se stejnou otázkou v očích.

„Neboj, nic neucítíš,“ řekl Jan. Pak se otočil na manžela Markéty a povídá: „Támhle jsou tři židle. Buďte tak hodný, dejte je podél stolu, jednu zleva, jednu k hlavě a jednu zprava,“ řekl. Manžel odložil hromadu šatů, co držel, na další volnou židli a ty zbylé rozestavil tak, jak mu bylo přikázáno.

Jan se chytil za hlavu. Bolí jej hlava. Moc. Klekl si na zem. Bolesť.

„Jestli se na to necítíte...“, řekla Markéta, ale Jan jen gestikuloval rukama a říká: „Ne, ne. Bude to dobré. Jen mi dejte půl minuty, prosím,“ a vydýchal se.

***

Před půl rokem. Malá bolest hlavy. Jan je úspěšný, skoro padesátiletý právník. Má všechno. Auto, vilu, manželku, milenku, drahé hodinky, postavení. Říká se, že bude ministrem. Za čas. A najednou jej začne bolet hlava. Doktor. Napíše prášky. Nepomáhají. Tak silnější. Opět nic. Tak CT mozku. Nádor!

BUM! Je to jak náraz do zdi.

„Cože? Jaký nádor?“ ptá se nechápavě Jan.

„Je mi to líto, pane doktore,“ osloví jej doktor jeho právnickým titulem.

„Takže operace, ozařování a tak?“ oduší Jan.

Doktor mlčí. Pak řekne: „Zasažena je ta část mozku, o které toho víme úplně nejméně. Tyhle typy nádorů se ve své podstatě nedají léčit. Operovat můžeme zkusit. Ale... jak to říci... NO, zkusíme to, uvidíme,“ řekne a Jan zkoprní.

Jde za známým lékařem. Jeho kamarádem.

„Kamaráde. Je to blbý. Řeknu ti to narovinu, já být sebou, tak s tím nedělám nic. Ozařovat se to nedá, hnusy do těla bych ti nedoporučil a operace? Tam je šance tak jedno procento,“ řekne ten lékař a Jan se zhroutí.

Nejprve myšlenka na sebevraždu. Pak obviňování celého světa.

„Proč zrovna JÁ?“

A pak, smíření s osudem. Začne žertovat: „Cože? Nový seriál v televizi? No, tak to nebudu ani rozkukávat, stejně bych to nedokoukal,“ směje se

hořce. A má pravdu. Všichni říkají, že mu zbývá tak maximálně jeden rok. Podle progresu nádoru.

Přepíše všečen majetek. Tak, jak si to přeje. Nashromáždil toho hodně. Zařizuje si poslední věci. A jednoho dne jede na rodinnou návštěvu. Rozloučit se. Jeho příbuzní bydlí v Ostravě. Mají dítě na vozíku, často se tedy za Janem nedostanou.

„Lukášek je po operaci, bohužel nevyšla,“ řekne zoufale matka chlapce na vozíku, když Jan přijede na návštěvu.

Jan jde za Lukáškem.

„Tak, co? Operace? Blbý co?“ ptá se toho dvanáctiletého hochy.

„Blbý, strejdo,“ řekne Lukášek.

„Já mám zase nádor. Brzo umřu,“ říká Jan.

„Já bych taky snad raději chtěl umřít,“ vzdychne Lukášek.

„A kde tě to bolí?“ ptá se Jan.

„Právě, že nikde. Mícha je přerušená,“ říká Lukášek.

Jan ani neví, co jej to popadlo. Ale řekne: „Viš, co? Něco zkusíme. Lehni si na postel. Na břicho!“

Lukášek poslechne. Jan nikdy nikoho neléčil, ani neměl ty schopnosti, ale najednou cítí, že dělá cosi, co se tak dělat má.

„Šaty, vadí mi ty šaty. Sundej si je!“ rozhodne. Lukášek se svlékne. Jizva na zádech se táhne jeho tělem. Jan zavře oči. Cítí v rukách to přerušení míchy. Tlačí na to místo. A najednou se cosi stane. Jan jasně vidí, jak mezi jeho dlaněmi je jakási černá koule energie.

„Vidíš to?“ užasle říká.

„Co, strejdo? Já nic nevidím,“ hlesne Lukášek.

„Podívej, koukni!“ říká Jan. Lukášek nic nevidí. Jan jde k oknu, otevírá jej. Chce tu černou kouli hodit pryč. Ale ona se drží u jeho dlaní.

„Zapal svíčku!“ rozkáže.

Lukáš vstává a jde pro svíčku. Najednou se zarazí.

„Strejdo. Já chodím!“ řekne.

„Rychle. Nebo se ti to vcucne zpátky do těla!“ křičí Jan. Neví, co se to děje. Lukáš zapaluje svíčku a Jan pálí tu černou kouli nad ní. Lukáš chodí.

„Operace se povedla!“ jása jeho lékař. Ale všichni doma vědí, že je to dílo Jana.

„Jak ti jen poděkovat, strejdo?“ ptají se.

„To nechte být,“ usmívá se.

***

„Nádor se podivně zvětšil. Progrese je úplně jiná, nežli je běžné,“ říká Janův lékař.

„Jak zvětšil?“

„No, mezi první, druhou a třetí návštěvou se v podstatě nehnul. A teď se skoro zdvojnásobil. Nedělal jste nějakou náročnou aktivitu?“ ptal se lékař.

„Léčil jsem synovce,“ hlásí Jan a lékař se ptá: „Vy jste lékař? Myslel jsem, že jste právník,“ kouká do papírů.

„Jsem léčitel. Tedy myslím,“ řekl Jan.

„Tak na to já nevěřím,“ odfrkl lékař.

***

Jan se snažil žít zdravě.

„Paráda. Progres nárůstu nádoru se téměř zastavil,“ směje se lékař. A dodává: „Téměř nám to neroste. Blahopřeji,“ a Jan se raduje.

***

„Podívej, Honzo. Jak jsi pomohl tenkrát Lukáškovi, tak jsme tě chtěli poprosit, zda bys mohl pomoci i dalšímu jednomu dítěti. Je to dcera našich dobrých kamarádů, víš?“ promluvili na něj příbuzní z Ostravy.

„Já nevím, já se pak cítím hrozně zle, víš?“ říká Jan.

„Prosím, prosím,“ žadoní příbuzní.

„Tak, jo. Co jí je?“

„Nemoc jater. Závažná,“ říkají.

***

Jan zjišťuje, že potřebuje, aby ten, koho léčí, byl nahý. Šaty mu vadí. A požádá matku, aby mu pomohla s tokem energie. Jako rodič. Tělo, ze kterého vyšlo to léčené tělo.

„Vezměte dceru za ruku, prosím,“ říká. Ona tak učiní. Ale stále to není ono. Energie se zaráží a proudí podivně.

„Svlékněte se prosím,“ žádá matku. Ta se jen nejistě svlékne do spodního prádla.

„Úplně,“ sykne Jan.

Pak počká, až matka splní jeho výzvu, uchopí dceru za ruku a Jan hledá rukama v jejím těle nemoc. Černá koule energie je spálena na připravené svíčke.

Jan se zhroučí na zem. Ta bolest! Hlava jej bolí, až se málem rozskočí.

„Vaše dcera bude v pořádku,“ sykne a schoulí se do klubíčka.

„Co vám dáme, pane doktore?“ ptají se nejistě rodiče. Matka se zatím obléká.

„Nic, jen už běžte,“ odpoví Jan.

***

„Nádor expanduje. Je to velmi podivné. Nikdy jsem nic takového neviděl. A že jsem toho viděl. Stojí to, nic to nedělá a najednou BUM. Nárůst o 100 %. Pak zase nic a pak zase BUM. Jak je to jen možné? Jako by někdo přidal vašemu tělu nějakou negativní energii. Jako byste snad vsákl do sebe kus nějaké další nemoci. Podivné,“ diví se nad snímkem rentgenu lékař. Jan je v nemocnici. Bolest hlavy je nesnesitelná.

„Pokud nádor zůstane, jaký je, a nebude expandovat, dáte ještě rok, dva. To je slušná doba,“ řekne lékař.

„A když bude expandovat?“ ptá se Jan.

„Tak... nevím... je to složité. Máte nádor v mozku, pochopte to,“ řekne lékař a dodá: „A velmi podivný nádor! Takový jsem ještě neviděl.“

***

„My jsme vás, pane doktore, chtěli poprosit, zda byste nemohl se podívat na syna našich známých...,“ začali na něj ti od té dcery, co měla problémy s játry.

„Ne, nezlobte se. Nemohl. A nevolejte mi už, prosím. Děkuji!“ řekl. Volali. Byli zoufalí.

„Pochopte to, prosím. Oni mají nemocné dítě,“ prosili jej.

„Já to chápu. Já tomu rozumím. Ale já nemůžu. Pochopte to vy!“ říkal.

„Kolik? Zaplatím! Řekněte si sumu!“ řekl mu otec od toho nemocného syna a dodá: „Peněz mám dost!“

„Hlava. Mě bolí strašně hlava!“ říká Jan.

Změnil si telefon. Nechtěl nikomu nic vysvětlovat. Odřízl se od širší rodiny. Stýkal se jen s dětmi a s manželkou.

„Děláš dobře, Honzo,“ řekla mu manželka a dodala: „Oni nechápou, že tebe to zabíjí,“ a pohladila jej.

***

„Doktore. Chci na operaci. Hned!“ říká Jan lékaři.

„To je bláznivé. Bláznivé. Máte zasažený mozek. Upřímně řečeno, divím se, že z vás není uslintaná a ukoktaná troska. Mluvíte normálně, komunikujete. Jste zázrak medicíny!“

„Operujte mě!“

„A co po mně chcete? Mám vám vyndat půlku mozku? A dát tam místo toho molitan? Pochopte to konečně, prosím. Jiní lidé na vašem místě již tady dávno nejsou! Buďte rád, že jste, jak jste!“ vysvětluje lékař.

„A když na tom budu trvat?“

„Trvat můžete. Ale bude to to poslední, co uděláte. Šance na úspěch při operaci je tak jedno procento!“ vysvětluje doktor.

„Trvám na tom!“

***

„Tak tady je váš pokoj!“ ukazuje sestřička Janovi jeho dočasné útočiště v nemocnici. A dodává: „Jednolůžkový, nadstandard, jak jste si zaplatil,“ usmívá se.

Tohle oddělení není moc sympatické. Konec konců, které oddělení v nemocnici je. Ale tohle je to nejdepresivnější. Vlastně ne. Ještě depresivnější je dětská část tohoto oddělení.

„Uděláme nějaké předoperační vyšetření a do týdne jste na sále. Jak jste se dohodl s panem doktorem,“ říká sestra.

Jan vzdychne. Když osiří, posadí se na postel a pustí televizi a přepíná kanály. Kecy, reklama, kecy, seriál, kecy, americká střílečka, reklama. Vypne to. Vybalí si. Je velká pravděpodobnost, že zpátky už si zabalovat nebude. Tak skládá oblečení do skříňky velmi pečlivě.

„Sestři, můžu kávu?“ ptá se pak sestry.

„Donesu. Anebo, jestli chcete, na chodbě mezi odděleními je automat,“ řekne ona.

Jde na chodbu. V kapse mu cinkají mince. Dá si tu hnusnou kávu z automatu. A kupodivu se na ni těší.

Ten plešatý chlapec, tak šesti, sedmi letý stojí před automatem.

„Nemáte mince?“ ptá se. Nesměle ukazuje stokorunu, kterou drží v ruce. Automat bere jen drobné.

„Pozvu tě,“ řekne Jan a chlapec se představí: „Já jsem Dominik. Nádor na slinivce,“ a usměje se.

„Já jsem Jan. Nádor na mozk,“ a potřesou si rukou. V duchu si řekne, že slinivka, to je snad ještě horší místo pro nádor, nežli mozek. Chudák kluk.

„Umíte šachy?“ ptá se ten chlapec.

„Umím,“ řekne Jan.

„A naučíte mě je?“ ptá se Dominik a Jan se zeptá: „A k čemu...“, ale pak ztichne. Chtěl říci: „...ti to bude, když máš neléčitelnou nemoc,“ ale mlčí.

„Jo, proč ne? Ale musíme s sebou hodit. Není moc času,“ říká.

Dominik pokývá.

„Já vím, že ne,“ a usměje se. Pak dodá: „Všichni hrají Minecraft, ale šachy neumí nikdo,“ a ukáže za ty prosklené dveře na dětské oddělení.

***

„Máte kamaráda, co?“ ptá se lékař Jana. Za ty tři dny se Jan s Dominikem skamarádil.

„Vy jste strašně chytrý, víte to?“ ptá se Dominik Jana po jedné partii šachů. A pak dodá: „Může se vás na něco zeptat? Vy všechno víte,“ říká.

„No, všechno asi ne, ale ptej se,“ řekne Jan.

„Proč zrovna já?“ zeptá se Dominik. Kouká na Jana, jakoby snad on mu měl dát odpověď na tu otázku. Ano, proč zrovna on? A ne někdo jiný?

Jan mlčí. Pak vezme šachovou figurku, hraje si s ní a ptá se: „Lehčí otázku nemáš?“

„Tak jo. Jaké to je, když je člověk zamilovaný? Nemyslím do mámy a do táty. Ale do jiného. Popište mi to. Jste dospělý. Já to už nezažiju, ale chtěl bych vědět, jaké to je,“ ptá se.

Jan se nakloní k Dominikovi a říká: „Jednou to poznáš sám!“

Dominik se jen udiveně zeptá: „Já?“

***

„Podívejte. Já nevím, jak je to možné, ale já jsem už dvě děti vyléčil. Já vám nabízím, že Dominika vyléčím taky!“ řekne Jan Markétě. Matce od Dominika.

„My nemáme peníze, nemáme vám co dát. Máme exekuce a jsme chudí,“ řekne ona.

„Copak někdo mluví o penězích. Jen potřebuji, abyste mi pomohla. A možná i manžel,“ říká Jan.

„Ano. Rádi. Ale jak?“ nechápe Markéta.

„Zajistíte sklep. Tady v nemocnici. Někoho uplaťte, zmlaťte, udělejte to prostě, jak chcete. Potřebuji být naprosto v klidu. Nerušený. A stůl, ať si má

Dominik kam lehnout. A vy a manžel jej budete držet za ruku. Nazí!“ řekl Jan.

Markéta polkne. Pak řekne: „Manžel není otec Dominika. Vadí to?“

„Tak otec, jestli by mohl přijít. Nevím proč, ale potřebuji ty těla, ze kterých ten život vzešel,“ řekne Jan.

„Manžel to ale neví,“ řekne Markéta.

Jan se na ni dívá a pak se zeptá: „A skutečně teď vidíte problém v tomto?“

***

Manžel, milenec a Markéta stojí před Janem.

„V pohodě?“ ptá se Jan manžela.

„Jo. Jen mi zachraňte syna. Prosím. Jestli to umíte. Nejsem sice jeho otec, ale jsem jeho táta,“ řekne.

„Zítřejdu na operaci. Je pravděpodobné, že nepřežiji. Šance je 1 %. Takže musíme vše udělat dnes,“ řekne Jan a Markéta se ptá: „A nezhorší se váš stav? Když uděláme to s Dominikem?“

„Ano, asi ano,“ řekne.

„Jak moc?“ ptá se Markéta.

„Asi dost,“ řekne Jan.

„Tak, to nechápu. Tak proč to děláte?“ zeptá se manžel a Jan povídá: „Tak je to totiž správné!“

„Ale jestli tomu dobře rozumím, seberete si veškerou naději!“

„Tomu rozumíte dobře,“ řekne Jan.

***

„Držíte?“ ptá se. Markéta a milenec sedí na krajních židlích. Na té prostřední sedí Jan. Drží každého za ruku. Pak řekne: „Teď se chyťte spolu a spojte svoje ruce,“ řekne a vstane.

Velká černá koule negativní energie je po několika minutách mezi jeho dlaněmi. Přibližuje ji k zapálené svíčke. Ale koule se z ničeho nic sama vydá k Janově hlavě a splyne s ní.

Jan se zhroutí na zem.

„Mami, to je všechno?“ ptá se Dominik.

„Jste v pořádku?“ ptá se manžel Jana.

„Jděte už!“ řekne Jan.

Odejdou.

***

„Tak to je absolutní zázrak. Co tomu říkáte?“ ptá se lékař Jana a dodává: „To jsou ty nové léky. Ze Švýcarska!“ důležitě říká.

Jan se ptá: „Jako, že mu to úplně zmizelo?“

Jan sedí před lékařem. Ten, dříve, nežli vezme do ruky snímky z aktuálního CT, aby s Janem naplánoval operaci, informuje Jana o neuvěřitelné novině. Žije tím celé oddělení. Týká se Dominika z dětského. Z ničeho nic se uzdravil. ZÁZRAK. Neuvěřitelné. Ten hoch půjde zítra domů. Nikdo tomu nechce věřit.

Lékař se usmívá. Jak krásná chvíle. Vypráví to Janovi. Pak vezme do ruky snímky Janova CT z dnešního rána, úsměv na tváři mu okamžitě zmizí a řekne: „A sakra...je mi to moc líto...je mi to moc líto..., tohle je velmi špatné, ale velmi. Je mi to moc líto...,“ a Jan se jen usmívá a říká: „A víte, že mně vůbec ne, doktore?“

Tak tahle tady žijem...

KOUZLO

Kdysi jsem pracoval v jedné firmě jako obchodní zástupce. Náplň práce byla jasná. Najít, oslovit a přesvědčit zákazníka, že naše výrobky jsou pro něj to pravé. A pak přinést objednávku, jednou za čas mu zavolat a vysvětlit mu, že bez další objednávky nemůže fungovat a tak jet pořád dokola.

Našimi zákazníky byly firmy. Nikoliv jednotlivci, ale firmy. O to to bylo snazší. Na druhém konci telefonu byl vždy stejný „obchodák“, jako vy, který přesně věděl, oč vám jde a jak se věci mají. Ušetřilo se tím spousty času.

Já byl poměrně úspěšný. Byl jsem vždy v měsíčním hodnocení nejhůře na třetím místě, ale většinou jsem byl první, či druhý. Jak to tak chodí, tak jste-li takto úspěšný, přichází odměna v podobě trestu. A to se stalo i mně. Dostal jsem k ruce Martinu. Martina nebyla moje asistentka, jak by se mohlo na první pohled zdát. Kdybych totiž dostal asistentku, bylo by to možno považovat za skutečnou pomoc při práci, ale já byl za svůj úspěch potrestán.

„Tohle je Martina. Je to naše nová kolegyně. Nastoupila k nám včera. Bude také obchodní zástupce. Prosím, přivítejte ji. A na první dobu, nežli se zaučí, ji k někomu přidělím, kdo jí pomůže. Tak, kdo to tak bude?“ říká šéf, kouká se do papírů a přemýšlí. Sebejistá Martina stojí vedle něj a okukuje nás. Je jí 28 let. Hubená, malá. Vlasy sepnuté gumičkou do ohonu vzadu na hlavě. Prsa nulky. Nenalíčená. Plandavé oblečení, jakoby náhodně poskládané. Vypadá, jako by právě odběhla na nákup a nikoliv, jakože nastupuje do nové práce.

„Tady, Ivan se tě ujme. Je z nás nejlepší,“ říká šéf a ukazuje na mě. A tak jsem „vyfasoval“ Martinu.

Jdu za šéfem. Protestuji. Nemám prostor se někomu věnovat. Mám své práce dost!

„Je to jen na čas. A od koho se to má naučit, když ne od toho nejlepšího. Neboj, jestli ucítíš, že tě zdržuje, řekneš a dám ji jinému,“ říká šéf.

No, co se dalo dělat?

Martina se projevila velmi svérázně hned na počátku. Sedáme si spolu k jednomu stolu. Tedy, já již sedím, ale ona jde místností, fouká do megahrnku s vroucím čajem. Právě si jej udělala.

„Bylinky,“ hlásí mi, když vidí můj pohled na ten snad litrový hrnek. Její pohled pro změnu padne na můj šálek s kávou.

„Něco pro tebe udělám, jo?“ zeptá se s úsměvem, a jakmile položí svůj hrnek opatrně na stůl, aniž bych odpověděl, vezme moji kávu a vyleje ji do výlevky. A dodá: „Káva škodí zdraví, pij čaj!“ a s úsměvem se posadí naproti mně.

Tak takto jsme začali naši spolupráci. Martina měla pestrou minulost. Byla kuchařka, kadeřnice, prodavačka v Tescu, taky tanečnice (fakt), zkoušela to u filmu, jeden čas byla na Úřadu práce, roznášela poštu, dělala i na přepážce, jezdila u kurýrní služby, prodávala vánoční stromky, pak přešla do květinářství, pak se starala o jednu nemocnou paní, které nakupovala a uklízela, pak dělala uklízečku v tom domě, kde ta paní bydlela. No prostě děs, běs.

„Tedy, stihla jsi toho dost,“ povídám a ona mi říká, že ano. Že tohle období, o kterém mi vypráví, bylo takových divokých 14 měsíců jejího života. Ale pak si řekla, že je čas zpomalit: „Začala jsem se věnovat sama sobě, víš? Rozvoji sama sebe. A šla jsem na vysokou školu,“ vysvětluje mi.

No, co budu povídat. Bylo to takhle. Ona dodělala střední, vyzkoušela asi 2585 zaměstnání za rok a kousek. Její rodiče už z ní byli natolik nešťastní, že jí řekli, ať snad zase raději chodí do školy, nežli toto, že ji budou ještě

několik let žít. A tak ona šla. Na vysokou. Ale jaké překvapení, dělala jednu, tam skončila. Přešla na druhou. Tam skončila. Tak šla na třetí.

A ve svých 28 letech zjistila, že má za pět roků hotovo to, co jiní za dva. A rodičům už došla trpělivost a řekli, že takto dál ne! Musí si najít práci! Ať si klidně studuje, ale ať něco dělá. A tak ona našla naši firmu a teď tady sedí přede mnou.

„No, paráda,“ vzdychám a ona mě ujišťuje, že bude pro mne přínosem.

„Dovedu kouzlit a čarovat,“ říká zcela vážně a tím mi odhalila to, co je jejím hlavním předmětem zájmu. Ano, od té doby to pro nás pro všechny je Martina-čarodějka.

Ano, Martina skutečně čarovala. Věřila na takové ty rituály, měla různé tetování, které má nějaké rituální významy. Dělala bílou magii. Ne černou. Ale věřila tomu na 200 %.

Začali jsme tím, že mi vylila kávu. A pak, na svůj pracovní stůl nasypala jakýsi prášek, rozmístila svíčky, ty zapálila a do toho prášku prstem nakreslila jakýsi znak.

„To je co?“ ptám se.

„Budeme pracovat, ne? Volat lidem. Tak vytvářím duchovní prostředí,“ řekla mi. Položila můj telefon doprostřed, mezi svíčky a začala cosi odříkávat. Pak namočila prsty v tom čaji a začala na ten telefon cákat ten čaj.

„Bude to mokré, co blbneš?“ chci jí telefon odebrat, ale ona se nedá. Poleje telefon čajem a odříkává svoji formuli. Nakonec prohlásí: „...staniž se!“ a je to.

„No, tak to jsme začali pěkně. To ti pěkně děkuju,“ říkám.

„Volej, uvidíš, budeme mít úspěch!“ říká ona.

Zkousím to. Volám dvěma klientům. Jeden mě neslyší, protože mi nefunguje sluchátko. Takže telefon suším. Ten druhý mi říká, že je dobře,

že volám, že chce stornovat objednávku, že našel levnější alternativu, a že jsme drazí.

„Potřebuji nový telefon!“ hlásím šéfovi a vyprávím mu o Martině. Dostávám nový telefon.

Martina byla pošuk. Docela hezká holka. Líbila se mi. Dalo by se s ní leccos dělat. Myslím po erotické stránce. Ale nedalo se s ní spolupracovat.

Po prvních asi třech dnech, kdy jsem ji měl na starost, jsem objevil ve své hlavě první šedivý vlas. Myslím, že to byla její práce.

Ona měla totiž skutečně svůj svět, ve kterém žila, ve kterém kouzlila a vše ostatní považovala za jakýsi matrix, který je nereálný a neskutečný.

Chodil jsem s ní po zákaznících. Každého poučovala, vysvětlovala, jak to a to dělají špatně, jak mají špatně rozmístěný nábytek, jak jejich oblečení z nich vysává energii, jejich výrobky škodí přírodě a tak podobně. Odcházeli jsme bez objednávek.

Zjistil jsem, že nejvíce pro naši firmu udělám, pokud za zákazníkem s Martinou vůbec nejedu. Naložím ji do auta a jedeme se třeba projet do lesa. Tam chodíme lesem, povídáme si, ona mi vypráví o sobě. Je to skoro jako rande. Dokonce se to tomu dost blíží. Sedíme na pařezech, já ji osahávám, ona se nebrání, naopak mi vysvětluje, kudy ženským tělem proudí erotická energie, říká mi, jak mám svým milenkám masírovat bradavky, abych je vzrušil, a názorně to na ní zkouším. Takle část spolupráce se mi líbí, to ano. Co už je horší, to jsou výsledky naší spolupráce.

„Nemáš jedinou objednávku, co se to s tebou děje?“ ptá se mě asi po týdnů šéf. Vysvětluji mu, co je tou příčinou: „Martina!“

Šéf je nešťastný. Někoho do týmu potřebujeme. Ale Martina má přesně ty vlastnosti, které správný obchodní zástupce mít nemá. Je na lidi drzá, trvá na své pravdě, a i když se neustále usmívá, tak ten její úsměv je takový „mimoňovský“.

Mezi ostatními spolupracovnicí je oblíbená. Je nás tam asi 12 a ona každému radí. Někomu s lupenkou, někomu se vztahy, někomu s tím, jak přivést milenku k orgasmu.

Aby to nevyznělo špatně. Ona není žádná coura. S nikým v kanceláři nespí, pokud vím. Ale bere debaty o sexu zcela rovnocenně debatám (například) o počasí, či o módě. Je dost kamarádká. Ale musí být vždy po jejím.

„Hele, já ji vyrazím,“ zoufá si šéf a pak mi říká: „Víš, co?“ jestli nebudou do dvou dnů na stole objednávky, jde ona svou cestou. A pak dodá: „Normálně jí to natvrdo řekni!“

„Já?“ nestačím se divit.

Martina je v hloučku spolupracovníků. Vysvětluje jim, jak správně přidělat ptačí budku a jaké rituály kolem toho jsou potřeba.

„Tak hele, budko, jdeme makat. Musíme udělat pět objednávek, jinak půjdeš o dům dál,“ říkám co nejvíce mile a Martina se loučí s ostatními.

„Tak ahoj. Zase o pauze,“ směje se na mě. Skotačivě jde k našemu pracovnímu místu.

„Sluší mi to?“ ptá se a já říkám, že jo. Ale není nám to moc platné. Docela jsem si tu holku oblíbil. Je taková jiná, nežli ostatní. Není zlá. Je jen svá.

„Počkej, začaruji to,“ říká a já uklízím svůj telefon. Ona zapaluje svíčky, cosi odříkává a pak jdeme volat.

„Nula. Absolutní nula. Odmítli nás dokonce i ve firmě, kde je obchodní ředitelka moje milenka. Tedy osoba, za kterou občas dojíždím. Osoba, která z mého vyprávění ví, jaká mimoňka Martina je. Tak i zde Martina dokázala dostat ji do stavu, kdy ona řekla, že nemá zájem. Bylo to tedy dost na hraně. Už skoro bychom měli objednávku, ale když Martina trvala na tom, že firma mojí milenky přejde na recyklovaný papír a chtěla, aby jí to moje milenka slíbila, nakonec jsme objednávku nezískali.

„Co ti je do toho, jaký papír používají?“ už jsem to nevydržel a Martina oponuje:

„Vše se vším souvisí. Příroda, energie, láska i sex. Všechno je to propojené,“ říká mi a já se ptám:

„Nechceš zítra zaskočit ke mně domů?“

Je mi jasné, že tady v té firmě zřejmě končím, díky nulovým objednávkám, tak ať si alespoň užiji.

Ale ona říká, že ne. Máchá rukama nad stolem, čaruje, ale kamkoliv voláme ten den, jsme neúspěšní. Ještě není konec pracovní doby, ale já rozhoduji, že raději půjdeme nabít se energií do lesa a jdu s Martinou nejen na procházku, ale jdeme i na pivo. To jsem totiž ještě neřekl. Ona má ráda pivo, umí jej pít a pije jej ráda.

Druhý den ráno je šéf jako sluníčko.

„Tak, vidíš. Tři objednávky, to je dobrý začátek,“ hlásí mi.

Včera jsme s Martinou vypili více, nežli je zdrávo. Letní den nás nalákal. Procházka byla krátká, o to delší bylo posezení na zahrádce hospůdky. Pili jsme pivo, pak další, pak další, pak další, pak další, pak další a pak jsme začali chlastat a dál už nic nevím.

Spala u mě. Ale vůbec nic nebylo. Víím jen, že u mě doma sháněla svíčky, aby si udělala atmosféru v koupelně. Já našel jen baterku, ona se smála, koupala se a já na její nahé tělo svítil baterkou. Pak se mi chtělo spát a probudil jsem se na gauči. Ona spala, nevím kde. Jestli ve vaně, nebo v posteli.

Ráno mi dělala vajíčka, neuměla to. Připálila je. A teď tady sedím u šéfa, snažím se pochopit, proč jej vidím dvakrát a on mi říká:

„Blahopřej!“

„Jaké objednávky?“ divím se já.

Včera odpoledne, když jsme odešli, přistály v mailu tři objednávky. Kupující jsou naši dlouholetí partneři. Prodávající jsme my. Obchodní zástupce, který vše dojednal, je Martina!

„Volala jsi do firem...“, cituji jména firem Martině a ta říká, že je vůbec nezná.

„Jsou tady objednávky na tvoje jméno,“ říkám jí tu skutečnost a Martina se nijak nediví.

„Kouzlo, no. No a co?“ pije čaj a já se ptám:

„Kouzlo, jo?“

„Jo,“ říká ona.

„Tak, víš, co? Zakouzli ještě jednou. Já se jdu po tom včerejšku domů prospat. A ty kouzli!“ říkám a Martina volá:

„Já si jdu taky lehnout. Můžu k tobě? Je to blíž,“ ptá se.

„Ne. Ty volej, nebo kouzli, nebo pracuj, nebo něco dělej, ale já alkohol vlastně vůbec nesnáším a dneska bych asi nebyl dobrý pracovník,“ říkám. Jedu domů. Dospat to.

Jak se dozvídám, tak Martina to zabalila asi dvě minuty po mně. Odjela k sobě a zřejmě taky odpočívala.

Při mém příchodu do práce další den, máme na stole pět objednávek. Všechny udělala Martina.

„Ty jsi volala, jo?“ ptám se.

„Ne. Spala jsem doma. Já bez tebe přece ještě nemůžu volat, nejsem ještě proškolená,“ říká mi ona.

Šéf je nadšený. Martina se konečně zaučila.

„Nezažil jsem ji u jediné objednávky,“ konstatuji já.

„A co tohle?“ ukazuje šéf soupis její práce.

„To je nějaké kouzlo, nebo co?“ ptám se a šéf kontruje: „Ať si klidně kouzlí, jen když přicházejí objednávky!“

Martina zatím v kuchyňce vysvětluje ochotným posluchačům, jak se správně protahovat před cvičením. Jóga. Ukazuje, jak natahuje ruce, jak roztahuje nohy a osazenstvo kuchyňky složené výhradně z mužů, ji hltá očima.

„Hlavně tady, vnitřní strana stehén, musí být protažená,“ ukazuje a já ji beru a říkám: „Pojď, ukážeš mi to tvoje kouzlo. Budeš volat. A dáme si tak tři schůzky u klientů,“ povídám.

Volá. Schůzky nula. Její telefonáty jsou dlouhé. Ale nikam nevedou. Další den máme opět dvě objednávky na její jméno.

Martina se usmívá. Je jí jasné, že kouzlení funguje, a mnoho procent své pracovní náplně věnuje rituálům, zařikávání a kouzlení.

Jedna z těch dvou objednávek, které přišly jako poslední, je z firmy, kde je obchodní ředitel můj kamarád.

Tak mi to nedá a volám jemu.

„No, jo. Mám to tady. Včera jste volali,“ říká mi on a já se ptám v kolik hodin.

Říká mi čas. V tu dobu jsem seděl přece s Martinou u telefonu a volal někam jinam. To vím! Že by přece jen kouzlo?

Martina není nijak udivena.

„Chápeš ale to, že v okamžiku, kdy jsme volali někam jinam, vznikala jinde tvoje objednávka?“ ujišťuji se u ní a ona pokyvuje.

„A proč by neměla?“ diví se ona.

„Protože to je firma, kam jsi v životě nevolala,“ říkám já.

„Magie. A kouzlo,“ odpoví mi.

Celé záhadě přijdu na kloub velmi brzo. Hned ten večer. Chodím hrát karty. A právě ten obchodní ředitel z té firmy, kam Martina nikdy nevolala, a přesto tam má zakázku, tak právě tento kluk je taky na těch kartách.

Povídáme si. A já pochopím, jaké kouzlo za tím vším vězí. Je to to největší ze všech kouzel, jaké kdy člověk zažil.

Druhý den v práci jdu za Jindrou. Jindra je kluk, kterému je 32 roků. Bydlí u maminky. Dělá u nás dlouho. Máme jej rádi. I když z počátku to byla síla. On je nesmělý. V řeči s cizími lidmi zadržává. A má nulové sebevědomí. Pro práci obchodního zástupce tedy naprosto nevhodný kandidát. Ale je to strašně poctivý kluk. A obchodní partneři to poznají. On, když někam zavolá, tak jej většinou pošlou do háje. Ale když už naváže kontakt, tak by se pro klienta rozdal. Nehledí na hodiny, udělá pro něj cokoli, ale HLAVNĚ, nesnaží se mu prodat kdejakou věc, ale skutečně se snaží mu maximálně vyjít vstříc. Jeho klienti jej mají rádi.

Je to panic. Nikdy neměl děvče. Ale moc moc by chtěl. Ale neví, jak na to. Zamilovaný je vlastně pořád. Do různých žen. Ale jeho mírně otlá postava, brýle, co nebyly módní nikdy, pleť plná akné a chloupky z nosu jemně trčící, ženy moc nevzrušují. Připočteme-li navíc skutečnost, že Jindra odevzdává výplatu mamince a ta mu kupuje oblečení, tak možná je jasné, že Jindra nemá u žen šanci.

No, a pak přišla Martina. Jindra jen polkl, když ji viděl. LÁSKA. Jenže tušil, jak to dopadne. Zase se zamiluje a ona zase o něj ani pohledem nezavadí. Takhle miloval u nás v kanceláři již několik žen. Co několik? Každou!

První setkání na kuchyňce. Ona a on. Ona si vaří čaj, on ohřívá polévku. Od maminky.

„Co to máš?“ ptá se jej ona. Jindra je překvapen. Je tu žena a mluví s ním normálně!

„Polívku. Maminka dala,“ hlesne a Martina povídá: „Vypadá sytě. Ale pozor, když to sníš, měl bys alespoň půl hodiny ležet a relaxovat. Víš, jak poznáš, že už jsi zrelaxovaný?“ zeptala se jej Martina.

„Ne,“ zakroučí hlavou Jindra.

„Tady, v podbřišku, ucítíš takovou úlevu,“ řekla Martina, dotkla se jej tam, kde ukazovala. Na tom místě se Jindry, kromě maminky ještě nedotkl nikdy nikdo. Pocítil cosi v podbřišku. Ale úleva to nebyla. Bylo to napětí. Jindra byl ztracen.

Martina se s Jindrou bavila normálně. Ještě několikrát. Ukazovala mu, jak se má on protahovat, vysvětlovala, jaká strava je nejlepší na prsní svaly a povídala si s ním o přírodě.

Mohla jej požádat o cokoliv. Mohla si říci o ledvinu a Jindra by běžel a dal jí. Ale neřekla si o to. Jen chodila v mé přítomnosti, za což mě Jindra nenáviděl a záviděl mi současně, já ji šikanoval a šéf chodil a jednou řekl, že Martina půjde světem.

Já u toho nebyl. Ani Martina. Byli tam ostatní. I Jindra. A jemu došlo, že jeho láska, kterou miluje, odejde. A tím končí i jeho milostný příběh.

Sedl a obvolal klienty. A do objednávek napsal její jméno. Pracoval přes čas. Dělal svoji práci a pak zachraňoval Martinu.

„Co blbneš, bejku?“ ptám se jej, když mu řeknu, že to všechno vím.

„Nemohl bys říci šéfovi, ať ji dá na zkušenou ke mně?“ ptá se s nadějí v hlase Jindra.

„To bych ti nemohl udělat. Víš, jak by to dopadlo? Makal bys ty a ona by z tebe měla srandu,“ říkám.

„Tys ji viděl nahou, že jo?“ ptá se Jindra.

„Jo,“ říkám já.

„Jaká je? Je krásná, že jo?“ visí na mně očima Jindra.

„Jo, ujde,“ říkám pravdu.

Martina nejeví sebemenší snahu o práci. Posadím si ji naproti sobě, seznámím ji s tím, kdo stojí za jejími objednávkami, a říkám jí: „Kouzlo. Opravdu v tom bylo kouzlo. Ale ne to tvoje. Ale kouzlo zamilovanosti. Odhaduji, že to není výsledek tvých rituálů,“ povídám a ona vzdychne: „Umím všechno. Jen lásku ne,“ a dodává: „Láska je kouzlo nad kouzla. To je největší ze všech kouzel,“ vysvětluje mi.

„Tak co s tím?“ ptám se jí já.

„Já nevím. Mohla bych dělat s Jindrou v týmu,“ navrhuje mi.

„To určitě. Ten kluk by z tebe zblbl. Tobě se líbí?“ ptám se a Martina se diví: „Jak by se mi mohl líbit? Copak ty jsi ještě nepoznal, že jsem lesba?“

Přemýšlím. Vlastně ano! Vždyť tam bylo tolik náznaků! Usmívám se. Pak se jí ptám: „Tak co dál?“

Ona mlčí. Ví, co způsobila. Dívá se mi přes rameno na Jindru a pak rozhodne: „Stejně by mi to tady nešlo! Nebaví mě telefonovat!“

Jde a dává výpověď. Pracovala tady 15 dní. Šéf přichází za mnou. Martina se loučí s každým v kanceláři. Jindrovi cosi povídá stranou. Hladí jej. Je plna pochopení. Jindra slzí.

Šéf stojí u mě a ptá se mě: „Spal jsi s ní?“

„Ne,“ odpovím.

„Měl jsem na ni zálsk. Škoda, že odchází,“ řekne šéf a dodá: „Máme tady životopis další zájemkyně. Už jsem s ní mluvil. Je jí 35, ženská s dítětem. Samoživitelka. Bez chlapa. Prošla si v životě svým. Ten její starý o dítě zájem nejeví, alimenty neplatí. Ona se snaží. Potřebuje peníze. Taková mamina, co s ní život zamekl. Pusa jí ale jede jak kolovrátek. Ta bude dobrá, ta se otrká rychle,“ říká a já po chvilce přemýšlení navrhuji: „Co ji dát na zaučenou k Jindrovi?“

Šéf také chvilku přemýšlí a pak řekne: „No, tak jo,“ a odejde.

Martina si povídá s Jindrou o kouzlech a o tom, že osud mu jistě dříve či později nějakou ženu do cesty přivede. Že jednou Jindra jistě pozná kouzlo lásky.

A takhle tady žijem...